

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 60

Dr. Peter David Beter

30. novembra 1980

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: <https://www.peterdavidbeter.com>

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a opisované tajné udalosti sú autorovými tvrdeniami; ich zachovanie v preklade neznamena potvrdenie ich pravdivosti.

Ahoj, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. novembra 1980 a toto je môj AUDIO LIST č. 60.

Pred štyrmi dňami uverejnili New York Daily News zaujímavý článok o pripravovanom filme. Volá sa „Formula“ a pojednáva o medzinárodnom ropnom sprisahaní. A ešte pred uvedením filmu sa Mobil Oil údajne správa veľmi nervózne. Mobil vraj hrozí žalobou filmovej spoločnosti MGM, ak bude akýmkoľvek spôsobom spomenutý. Celá situácia akosi symbolizuje naše dnešné pomery. Film je o ropných spoločnostiach, ktoré zatajujú pravdu, a prinajmenšom jedna skutočná ropná spoločnosť by zrejme rada zatajila film.

„Veľké ropné záujmy“ vždy pôsobia za múrom utajenia, klamu a nenápadnosti; a v práve skončených voľbách sa im nateraz podarilo zmocniť Bieleho domu. V americkej politike sa preto pripravuje dočasná zmena štýlu. Bolševici, ktorí boli pri moci, uprednostňujú aktívnu propagandu na naše zavádzanie. Veľké ropné záujmy nám naopak spravidla radšej nepovedia vôbec nič. Keď teda nastúpi takzvaná Reaganova administratíva, istý čas budeme mať vládu typu „nič nehovoriť“. Či však našu vládu v zákulisí ovládajú veľké ropné záujmy alebo bolševici, vy aj ja prehrávame, pretože všetci pôsobia „v tme“, kde ich nemožno sledovať. Žijeme vo veku nenápadnosti a utajovania a ten nás všetkých vedie ku katastrofe.

Moje tri témy na tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Veľké volebné prekvapenie roku 1980.

Téma č. 2 — Plánovaný kolaps amerického bankového systému.

Téma č. 3 — Nový vek vedenia vojny v utajení.

Téma č. 1 — Washington už celé týždne bzučí o veľkom volebnom prekvapení roku 1980. Až do poslednej chvíle všetky prieskumy verejnej mienky tvrdili to isté: „Výsledok je príliš tesný na predpoveď.“ Keď však televízne siete začali svoje volebné vysielanie, rozprávali radikálne odlišný príbeh. Pätnásť minút po zatvorení volebných miestností na východnom pobreží vyhlásila NBC entitu Ronalda Reagana za víťaza. Na západnom pobreží boli volebné miestnosti ešte otvorené, ale voliči sa začali rozchádzať. Ešte šokujúcejšie bolo, že údajný prezident Carter sám priznal porážku o necelé dve hodiny neskôr. Volebné miestnosti na západnom pobreží mali byť vtedy otvorené ešte hodinu, ale mnohí zostávajúci voliči sa jednoducho vzdali. Medzitým sa rýchlo ukazovalo, že hlasovacie stroje v celej krajine zaznamenali drvivé víťazstvo v mene Ronalda Reagana. Bola to bezprecedentná situácia. Republikánske víťazstvo bolo zjavne obrovské, a predsa nám hovoria, že bolo úplným prekvapením. Politickí analytici si zo všetkých strán stále neveriacky pretierajú oči. Skúšajú najrôznejšie výhovorky, aby vysvetlili, prečo sa prieskumy mýlili. „Možno rozhodla peňaženka,“ hovoria; alebo „Možno všetci tí nerozhodnutí voliči boli v skutočnosti tajnými konzervatívcami“; prípadne „Možno to bol len obyčajný

protestný hlas“; alebo „Verili by ste, že za to možno mohol Billy Carter?“

Priatelia, minulý mesiac som oznámil, že existuje jedna otázka, ktorá by mohla pomôcť poraziť súčasnú bolševickú administratívu. Bol to rozpad triku s prepustením rukojemníkov tesne pred voľbami a je možné, že to ovplyvnilo mnohých voličov spôsobom, ktorý som minulý mesiac spomenul. Zdanlivo prekvapujúce drvivé víťazstvo však vzniklo úplne inými prostriedkami.

Priatelia, tentoraz sa nemýlili prieskumy verejnej mienky. Nesprávny bol súčet hlasov v deň volieb. Aby som vám priblížil to, čo sa chystám povedať, rád by som vám vyrozprával osobný príbeh. Je to príbeh mojej vlastnej kandidatúry na guvernéra rodného štátu Západná Virgínia pred 12 rokmi.

Myšlienka, aby som kandidoval na guvernéra, pochádzala od politického predstaviteľa v Západnej Virgínii. Vtedy som pôsobil šiesty rok ako právny poradca Exportno-importnej banky Spojených štátov tu vo Washingtone. Do tejto funkcie ma v roku 1961 vymenoval prezident Kennedy a zjavne si niektorí pamätali moje úsilie pri pomoci Kennedymu zvíťaziť v Západnej Virgínii v roku 1960. V každom prípade som sa rozhodol návrh prijať. Dňa 1. mája 1967 som odstúpil z Exportno-importnej banky a vrátil sa do svojho rodného štátu Západná Virgínia. Nasledujúci rok som viedol vyčerpávajúcu kampaň medzi ľuďmi po celom štáte. S manželkou Lilly sme chodili všade a rozprávali sa zdanlivo s každým. Nevynechali sme ani jeden okres a sotva zostala ruka, ktorú by som nestisol; podľa všetkých náznakov sa mojej kampani darilo veľmi dobre. Potom jednej noci, dva týždne pred voľbami, zazvonil telefón. Keď som ho zdvihol, hlas povedal: „Tu je (meno).“ Spýtal som sa, čo preňho môžem urobiť, a on odpovedal: „No, chceli by ste, aby sa vaše hlasy spočítali, nie?“ Ešte napoly v spánku som povedal: „Samozrejme. O čom hovoríte?“ Odpovedal: „Veď viete, politika je obchod. Chceli by ste, aby sa vaše hlasy spočítali, nie?“ Vtedy som už bol úplne prebudený. Odpovedal som, že existuje dosť okresných úradníkov a pracovníkov volebných okrskov, ktorí sa o spočítanie hlasov postarajú. Potom som sa spýtal, kam tým mieri. Povedal: „V okrskoch, kde majú stroje, sa musíte uistiť, že sa vaše hlasy spočítajú. Nerozumiete? Takto sa to jednoducho robí. Ak chcete, aby sa vaše hlasy spočítali, bude vás to stáť 250 000 dolárov.“ Bol som ohromený a povedal som, že nezaplatím ani cent; také veci nerobím. Volajúci vtedy povedal: „Zdá sa teda, že spolu nemôžeme obchodovať,“ a zložil. Keď som položil telefón, len som tam sedel v nemom úžase. Moja manželka Lilly sa spýtala: „Čo to bolo?“ a ja som jej povedal: „Práve sme prehrali voľby.“

Priatelia, v okresoch a volebných okrskoch, kde sa používali staromódne papierové hlasovacie lístky, som hlasy naozaj dostal; ale bez výnimky som na každom mieste, kde sa používali hlasovacie stroje, nedostal nijaké hlasy. Ani jediný!

Vtedy sa mi to zdalo neuveriteľné, ale nemal som dôkaz — nič okrem telefonátu, ktorý som nemohol dokázať. Približne dva týždne po voľbách mi potom zavolať baptistický kazateľ. Chcel sa so mnou stretnúť, pretože sa dozvedel niečo dôležité, a tak som sa nasledujúci deň stretol s kazateľom v meste neďaleko Beckley v Západnej Virgínii. Priviedol so sebou ďalšieho muža. Dobrý kazateľ mi povedal, že muž, ktorý bol s ním, ho požiadal o odpustenie za niečo, čo mi urobil. Kazateľ odpovedal, že odpustiť mu nemá on, ale pán Beter. Spýtal som sa teda kazateľovho priateľa, čo mi urobil, a on povedal: „Pán Beter, upravil som hlasovacie stroje proti vám.“ Potom zo seba všetko vychrľil.

Povedal, že bol známy ako opravár týchto strojov, ale vysvetlil, že keď chodil do továrenskej školy v inom štáte, učili ho aj iné veci. Naučili ho nastaviť mechanizmus tak, aby zaznamenával čokoľvek požadované. Napríklad voliči, ktorí potiahli páku pri mojom mene, si mysleli, že hlasujú za mňa; vo vnútri bol však stroj nastavený tak, aby hlas preniesol na iného vopred vybraného kandidáta. Sotva som veril vlastným ušiam. Viac než rok práce medzi ľuďmi po celom štáte prišiel navnivoč!! A to všetko pre špecializovaný výherný automat známy ako hlasovací stroj. Spýtal som sa ho, prečo to urobil.

Odpovedal: „Pre peniaze, pán Beter. Naozaj ich potrebujem.“ Potom dodal, že nebol jediný, že po celej krajine robia to isté aj ďalší. Nato sa zrútil a rozplakal. Povedal, že chcel, aby som o tom vedel a rozhodol sa, či mu odpustím. V skutočnosti som necítil túžbu po pomste, iba ľútosť nad ním; vedel som, čo môže chudoba urobiť s človekom. Vtedy sme už plakali všetci traja. Položil som mu ruku na plece a povedal, že mu odpúšťam.

Neskôr som navštívil oddelenie pre podvody Ministerstva spravodlivosti Spojených štátov tu vo Washingtone. Povedali mi, že voľby guvernéra sú iba miestnou záležitosťou, takže federálna vláda ich nemôže vyšetrovať. Skúmal som aj ďalšie možnosti možnej nápravy prostredníctvom súdov; v celých Spojených štátoch však súdy riešili mnoho prípadov manipulácie volieb a napokon vždy neurobili nič. Tak sa skončila moja kandidatúra na guvernéra Západnej Virgínie v roku 1968.

Ťažkým spôsobom som sa naučil, že politika sa stala „obchodom“. Vo všetkých prezidentských voľbách od začatia používania hlasovacích strojov sa v určitých štátoch objavovali obvinenia z volebného podvodu. Niekedy spočítajú viac hlasov, než je registrovaných voličov. V Západnej Virgínii existujú ľudia prezývaní „bratia pákovi“, ktorí chodia po okolí a ťahajú páky ešte pred začiatkom skutočného hlasovania. Iní zasahujú do strojov v skladoch skôr, než ich dodajú do volebných miestností, a skorumpovaní úradníci o tom všetkom vedia, ale zo strachu alebo za peniaze mlčia.

V AUDIO LISTE č. 1 som zhrnul časť minulosti hlasovacích strojov. Priatelia, toto je veľmi dôležité. Hlasovacie stroje nepodliehajú žiadnej regulácii. Vyvinuli ich z výherných automatov a spočiatku ich ovládal organizovaný zločin. Už dávno ich však pohltil rockefellerovský kartel, ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 1. V tajnom zápase o voľby, o ktorom som informoval minulý mesiac, boli hlasovacie stroje rozhodujúcou tajnou zbraňou. Nateraz priniesli víťazstvo rockefellerovskému ropnému kartelu.

Keď sa 4. novembra 1980 začalo hlasovanie, entita prezidenta Cartera bola v Plains v Georgii, aby odovzdala hlas. Prítomní reportéri neskôr povedali, že sa takmer zrútil a rozplakal, keď hovoril s obyvateľmi mesta, pretože výsledok bol známy už pred začatím hlasovania. To je aj dôvod bezprecedentného priznania porážky hodinu pred zatvorením volebných miestností na západnom pobreží. Správa o tom, čo sa stane, dorazila do Bieleho domu iba deň predtým. V deviatich štátoch prebehlo rozsiahle „upravovanie“ hlasovacích strojov — v New Yorku, New Jersey, Pensylvánii, na Floride, v Ohiu, Illinois, Michigane, Texase a Kalifornii. Stroje „upravili“, hoci v menšom rozsahu, aj v Indiane a Missouri. Okrem toho selektívne „upravili“ stroje v kľúčových volebných obvodoch vo viac než 20 ďalších štátoch. Všetko sa skončilo ešte predtým, než sa začalo.

Predchádzajúce prieskumy verejnej mienky boli v skutočnosti oveľa presnejšie než sčítanie hlasov v deň volieb. Aj prieskumy možno „upraviť“, ale v tomto prípade to neurobili. Všetky zistili všeobecnú ľahostajnosť ku kandidátom a nespokojnosť so všetkými; táto ľahostajnosť sa prejavila nízkou účasťou v deň volieb. Napriek dobrému počasiu v celej krajine bola účasť najnižšia za 30 rokov. To znamená ľahostajnosť, priatelia, a ľahostajnosť nevytvára drvivé víťazstvá. Ľahostajnosť ku kandidátom vedie skôr k postoju „hodme si mincou“: hlava — kandidát „A“, znak — kandidát „B“. Obaja kandidáti, alebo v tomto prípade obaja hlavní kandidáti, si hlasy rozdelia približne na polovicu; ľahostajnosť teda vedie k veľmi tesnému súboju, presne ako predpovedali prieskumy. Vďaka manipulovateľným hlasovacím strojom však z ničoho vytvorili drvivé víťazstvo. Minulý mesiac som uviedol niektoré faktory naznačujúce volebné prekvapenie na poslednú chvíľu. Ako som vtedy vysvetlil, pre tunajších bolševikov ide o miernu prekážku. Veľké ropné záujmy sa teraz pripravujú riadiť krajinu s voľnými rukami. Figúrku menom Reagan programujú tak, aby sa správala ako nový Eisenhower a všetko delegovala na agentov veľkých ropných záujmov. Tunajší bolševici však pracujú rýchlo. Ponáhľajú sa, aby sami prevzali kontrolu nad takzvaným Reaganovým tímom. Keď sa to stane, takzvaná Reaganova

éra sa môže náhle skončiť. Reaganov obraz je ušitý na mieru korporátno-socialistickým plánom veľkých ropných záujmov, takže bolševici budú uprednostňovať novú tvár, novú figúrku, ktorú si naprogramujú vlastným spôsobom. Jedného dňa, skôr než si myslíte, preto možno my Američania zažijeme šok. Povedia nám, že entita prezidenta Reagana mala nešťastnú nehodu alebo náhle smrteľné ochorenie. Potom uvidíme novú tvár hovoriacu nové veci. Bude sa zdať, že je to tvár Georgea Busha, ktorý hovorí z Washingtonu, ale jeho slová budú prichádzať priamo z bolševického ústredia v New Yorku — a to, priatelia, bude posledné a najväčšie prekvapenie ukradnutých volieb roku 1980.

Téma č. 2 — Minulý mesiac som vám dal návrhy na naozaj veľké množstvo práce. Ponúkol som vám nie jeden, ale dva významné kroky nášho AKČNÉHO plánu na ZÁCHRANU AMERIKY. Ako si spomínate, „akčný krok č. 4“ zahŕňa ďalší list senátorovi Williamovi Proxmireovi a napriek výsledkom volieb je doteraz najdôležitejší, pretože tento list je významnou zbraňou pri otváraní druhého frontu nášho boja. V „akčnom kroku č. 5“ som načrtnol, ako to môžeme urobiť. Ideme do samotného srdca amerického bankového systému — do súkromne vlastneného FEDERÁLNEHO REZERVNÉHO SYSTÉMU.

Tento mesiac, priatelia, vám chcem dať trochu vydýchnuť. Je životne dôležité, aby ste dokončili veci, ktoré som navrhol minulý mesiac, preto sa chcem uistiť, že na ne máte dosť času. Listy, ktoré som vás žiadal napísať Federálnemu rezervnému systému, sú dôležitejšie, než si dokážete predstaviť. Preto vás napriek sviatkom prosím: „Napíšte ich, prosím, čo najskôr.“ V stávke nie je nič menšie než naše prežitie ako krajiny.

Spomením ešte jednu poznámku k návrhom z minulého mesiaca. Ak by ste mali problém získať od svojej banky mená predstaviteľov Federálneho rezervného systému, nevzdávajte sa. Môžete zavolať do federálnej rezervnej banky vo svojom regióne a požiadať o spojenie s knižnicou. Požiadajte knihovníka o mená prezidenta, vedúcich pracovníkov a všetkých členov správnej rady. Niekoľko poslucháčov to už urobilo a mená získali bez akýchkoľvek ťažkostí. Okrem toho vám tento mesiac nedám nijaké nové návrhy, čo môžete urobiť, ale chcem vám na chvíľu pripomenúť, kam smerujeme, AK konať nebudeme.

Opäť sledujeme, ako úrokové sadzby vybuchujú ako bomby nad americkým hospodárstvom, a zo všetkých strán počúvame o katastrofálnych následkoch, ktoré prídu v automobilovom priemysle, stavebníctve a podnikaní všeobecne. Už teraz sa zdá, že Chrysler môže skrachovať; a keď to finanční analytici spomínajú, jedným dychom vyslovujú zakázané slovo — DEPRESIA. Priatelia, úrokové sadzby však nie sú jediným spôsobom, ktorým nás najväčšie americké banky vedú do depresie spojenej s infláciou.

Samotný americký bankový systém je každým dňom vratkejší. Semená problémov v ňom existujú už mnoho rokov. Všetky súvisia s veľkolepým plánom zničiť naše peniaze a hospodárstvo. Ide o ten istý veľkolepý plán, ktorý zahŕňal krádež amerických zásob menového zlata, ale proces sa začal zrýchľovať pred takmer dvoma rokmi, začiatkom roku 1979. Vtedy tunajší bolševici zinscenovali skrytý štátny prevrat proti Rockefellerovcom. V AUDIO LISTE č. 44 z marca 1979 som svojich poslucháčov na tento proces včas upozornil. Vysvetlil som, ako sa pripravuje pôda na kolaps celého amerického bankového systému, a odhalil som, že ho môže spustiť krach obrovskej banky Chase Manhattan. Z rozličných dôvodov pokladali mnohí ľudia moje vtedajšie varovanie pred bankami za príliš neuveriteľné. Rovnako ako prichádzajúca jadrová vojna sa však aj nastávajúci bankový kolaps približuje k povrchu; a keď sa tak deje, tu a tam sa nevyhnutne objavujú varovné signály.

Napríklad časopis Fortune nedávno napísal, citujem: „Niet pochyb, že bankovníctvo vstupuje do obdobia krízy. Takým či onakým spôsobom môžu problémy odvetvia viesť k zániku mnohých bánk, možno vrátane niektorých z najväčších a najprestížnejších.“ A pred štyrmi mesiacmi, koncom júla 1980, priniesol Christian Science Monitor dve správy na prvej strane o tejto situácii. Zamerali

pozornosť na katastrofálny nový zákon, o ktorom som vám hovoril minulý mesiac, takzvaný „Zákon o menovej kontrole z roku 1980“. Poukázali na to, že zákon drasticky znížil pomer poistných rezerv k úsporám. Na každý dolár, ktorý máte v banke alebo na sporiacom účte sporiteľne a úverového družstva, pripadá teraz krytie iba približne jeden cent. Kolaps niekoľkých veľkých bánk by mohol zničiť celý systém poistenia úspor; a ak sa to stane, priatelia, kolaps dôvery stiahne so sebou celý americký bankový systém. Druhý osobitný článok v Monitore obsahoval náznak niečoho ešte zásadnejšieho. Písalo sa v ňom, citujem: „Skryté menové ustanovenia zákona naďalej znepokojujú konzervatívcov orientovaných na zlato a drahé kovy. Vidia nebezpečenstvo, že ‚Fed‘ a administratíva, ktoré budú v istej chvíli čeliť možnému bankovému krachu, môžu otvoriť dvere hyperinflácii hospodárstva Spojených štátov.“

Priatelia, presne na takéto stávky som vás upozorňoval minulý mesiac. Dĺžobné úpisy Federálneho rezervného systému, ktoré používame ako peniaze, nekryje nijaké zlato. Federálny rezervný systém vykazuje aktíva, ktoré neexistujú. Tí, ktorí sa sprisahali s cieľom zničiť naše peniaze, od začiatku plánovali vyvolať bankový krach. Chcú, aby banky skolabovali, keď nastane vhodný čas, ale nechcú, aby ste vedeli, čo sa deje. Neodvážujú sa dovoliť vám poznať pravdu o našom chýbajúcom zlate, a preto sa istí kľúčoví predstavitelia Ministerstva financií a Federálneho rezervného systému práve teraz stretávajú a plánujú protiútok proti našej „preventívnej vojne pravdy“. Ako vždy, ich plánom je použiť veľkú lož; a ako viete, klamali od začiatku a klamú aj teraz. Je ložou, priatelia, že Ministerstvo financií dnes drží vo svojich trezoroch 270 000 000 uncí zlata Federálneho rezervného systému. Tak to uvádzajú účtovné knihy Ministerstva financií a Federálneho rezervného systému, ale tieto knihy sú úplným podvodom, lžou; a čoraz viac ľudí o nich pochybuje. Čoskoro však proti nám všetkým použijú starý psychologický trik. Znie takto: ak ľudia začnú podozrievať lož, urobte ju ešte väčšou. Väčšinu ľudí táto technika úplne zaskočí. Ak sa lož stane dostatočne veľkou, ľudia si myslia, že musí byť pravdou. Nikto by podľa nás nemal dosť drzosti povedať takú obrovskú lož.

Tu je teda trik, ktorý sa teraz plánuje. Naše zlaté rezervy sa v súčasnosti oficiálne oceňujú starou úradnou cenou 42,22 dolára za uncu. Táto cena sa odráža v položkách zlatých zásob v súvahách Ministerstva financií a Federálneho rezervného systému, o ktorých som hovoril minulý mesiac. Sledujte však, ako neexistujúce zlaté rezervy precenia podľa súčasných trhových cien. V dolárovom vyjadrení budú naše fiktívne zlaté rezervy náhle vyzeráť 15- alebo 20-krát väčšie. Plánom je tiež využiť diskusie v Kongrese o návrate k zlatému štandardu. Kontrolované hlavné médiá najprv spopularizujú reči o zlatom štandarde; potom príde veľkolepý reklamný trik s precenením zlata. Napokon potichu zadusia akýkoľvek návrat ku skutočnému zlatému štandardu, pretože všetko to zlato v skutočnosti nemáme. Namiesto toho sa pokúšajú vymyslieť nejaký trik, ktorý si bude vyžadovať iba symbolické množstvo zlata. Zatiaľ nerozhodli, čo presne to bude, ale konečným výsledkom má byť mocná propaganda, ktorá ľudí presvedčí, aby uverili veľkej lži o údajnom obrovskom americkom zlatom poklade.

Priatelia, mnohí ľudia by pred naším chýbajúcim zlatom radšej strčili hlavu do piesku. Radšej by hroznú pravdu nepoznali. Práve preto bude veľká lož na toľkých ľudí účinkovať. Je to však ako mať rakovinu a nechcieť, aby vám o nej povedali, pretože dolár Spojených štátov má rakovinu v konečnom štádiu a čoskoro zomrie, ak pravda o našom chýbajúcom zlate zostane skrytá.

Moji nepriatelia niekedy tvrdia, že pravda o našom chýbajúcom zlate by sa nemala odhaliť. Podľa ich argumentu samotné odhalenie pravdy o chýbajúcom zlate zrúti naše hospodárstvo; priatelia, tento argument však tvrdí, že lož je lepšia než pravda. A to je nesprávne, úplne nesprávne. Dôvod je tento: ak škandál chýbajúceho amerického zlata prenikne na verejnosť, môže pripraviť pôdu pre medzinárodné kroky na odvrátenie katastrofy. Mohla by sa okamžite konať medzinárodná menová

konferencia na vyriešenie krízy. Zlatý škandál by zlomil skrytú moc tunajších bolševikov, ktorí smerujú ku katastrofe; konferencia by tak mohla ukončiť katastrofálny systém plávajúcich mien, ktorý platí teraz. Namiesto neho by mohla zaviesť nový systém pevných, ale pružných výmenných kurzov, ktorý by bol stabilný. Zároveň by mala konferencia stanoviť úrokové sadzby na medzinárodnom základe. To by malo tendenciu zastaviť celosvetovú vojnu úrokových sadzieb, ktorá sa teraz vedie s cieľom prilákať horúce peniaze z jednej krajiny do druhej.

Keď by sa znížil tlak na úrokové sadzby, infláciu by bolo možné dostať pod kontrolu a priemysel by mohol ožiť. Inflácia má medzinárodný rozsah; a keďže aj tunajší zlatý škandál má medzinárodný rozsah, možno ho vyšetrovať na medzinárodnom základe. Existovala by reálna šanca vypátrať naše zlato aj ľudí, ktorí nám to urobili.

Medzitým by mohol vzniknúť akýsi Marshallov plán naruby na záchranu dolára Spojených štátov. Aby nám pomohli prekonať krízu, zahraničné centrálné banky by nám mohli požičať určité množstvo zlata na medzinárodné transakcie. „Prečo by sa s tým obťažovali?“ pýtate sa. Veľmi jednoducho. Naši obchodní partneri držia stovky miliárd dolárov. Ak dolár padne, padnú aj ich vlastné ekonomiky. Medzinárodný krok na záchranu dolára je teda v ich vlastnom záujme.

To všetko sa však môže stať iba — a opakujem iba — vtedy, ak zlatý škandál prepukne pred nastávajúcim bankovým krachom, pretože len tak možno oslobodiť naše menové záležitosti zo zovretia tunajších bolševikov. Ak dokážu zlatý škandál udržať skrytý ešte chvíľu, dosiahnu svoje. Vyhrajú; a, priatelia, vy aj ja stratíme všetko.

Téma č. 3 — Pred niekoľkými mesiacmi sa objavili veľké titulky o údajnej novej americkej tajnej zbrani. Nazýva sa „neviditeľné lietadlo“. Zbraňou, o ktorú v skutočnosti ide, je špecializovaný hybridný stroj nazývaný „Subcraft“. Je to tá istá zbraň, ktorú som zverejnil o dva roky skôr v AUDIO LISTE č. 37; a začiatkom tohto roka, v januári 1980, sa ju tunajší bolševici pokúsili použiť proti Rusku. Výsledkom bola katastrofa, ako som uviedol v AUDIO LISTOCH č. 53 a 54. Veľkolepo znejúce neviditeľné lietadlo sa tak teraz stalo iba propagačným nástrojom, ktorý má jadrovú vojnu vykresliť ako menej samovražednú.

Podľa všetkej nedávnej publicity by si človek myslel, že nenápadnosť je vo vedení vojny radikálne novou myšlienkou; nenápadnosť, úskok, klam a prekvapenie však patria medzi hlavné prvky vojenskej stratégie od staroveku. A dnes, priatelia, žijeme vo veku nenápadnosti — v politike, hospodárstve a predovšetkým v zbraniach a vo vojne. Počas približne posledných šiestich rokov som zverejnil mnoho tajných noviniek v oblasti zbraní a vedenia vojny. Odhalil som tajomstvá Ruska aj Spojených štátov, pretože podľa mňa ich potrebujete poznať, a poznanie je moc.

Práve teraz zúri tajná vojna a vy aj ja už znášame jej následky; ak ju nezastavíme, čoskoro prepukne do totálnej termonukleárnej vojny. Existuje iba jeden spôsob, ako zastaviť smrteľný vojnový kolobeh, ktorý teraz prebieha. Treba ukončiť utajovanie a úskoky a nahradiť ich PRAVDOU — pravdou o americkom zlatom škandále, pravdou o kradnutí volieb pomocou neregulovaných hlasovacích strojov a pravdou o úplne novom veku tajných zbraní, o ktorých verejnosť nevie. Nový vek utajeného vedenia vojny je dnes všade. Tvorí celé spektrum od hlbín pod morom až po kozmický priestor.

Začnime ponorkami. Od samého začiatku boli vždy zbraňami nenápadnosti. Ich výnimočnou výhodou bola vždy schopnosť uniknúť odhaleniu. Moderný vek jadrových ponoriek otvorili Spojené štáty v roku 1954; a bola to Amerika, ktorá vytvorila koncepciu ponorky s balistickými raketami a prvýkrát ju spustila na vodu v roku 1959. Naši vodcovia nás dodnes uistujú, že americké ponorky zostávajú bezkonkurenčné. Musia priznať, že Rusko má niekoľkonásobne viac ponoriek než my, ale zahmlievajú to príbehmi, že ruské ponorky sú hlučné alebo netesné, prípadne že ich posádky nie sú veľmi

inteligentné. V podstate nám teda hovoria: „Nebojte sa. Ponorkovú vojnu s Ruskom zvládneme.“ Boli časy, keď kvalita bola na našej strane, ale tie sú dávno preč. Spojené štáty dnes v tajnej vojne o kontrolu svetových oceánov výrazne prehrávajú.

Nové generácie ruských ponoriek vstupujú do vlastnej novej éry. Sú medzi nimi napríklad nové ponorky triedy Oscar s riadenými strelami. Tie môžu odpalovať riadené strely na útok proti našim lietadlovým lodiam a ďalším hladinovým plavidlám. Dokážu to urobiť stále ponorené, ďaleko za horizontom. A existujú nové útočné ponorky triedy Alfa, ktoré nemajú vo svete obdobu. Ponorkári vždy hovoria, že najväčším nepriateľom ponorky je iná ponorka, a nové ruské Alfy sú zatiaľ najhorším nepriateľom našich ponoriek. Na rozdiel od Spojených štátov Rusko zvládlo používanie titánu pri stavbe ponoriek. Na rozdiel od Ameriky má navyše veľké zásoby titánu na využitie vo všetkých druhoch nových technológií — a Rusko už titán Spojeným štátom nepredáva. Nové Alfy majú preto dvojité titánové trupy a sú dnes najhlbšie sa ponárajúcimi a najrýchlejšími operačnými ponorkami na svete. Na Západe sa ich rýchlosť odhaduje na 45 uzlov; v skutočnosti však, priatelia, presahuje 60 uzlov! Vo väčšine situácií dokážu naozaj uniknúť najlepšiemu americkému torpédu Mark 48; môžu sa ponoriť takmer míľu hlboko, uniknúť útoku a skryť sa pod zložitými oceánskymi prúdmi.

Najväčší doterajší šok v ruskom ponorkovom programe však nastal začiatkom tejto jesene roku 1980. Ide o ponorku spustenú na vodu v lodenici pri Archangelsku pri Bielom mori. Keď ju predstavitelia západných spravodajských služieb videli prvýkrát, sotva verili vlastným očiam. Ponorky sa tradične označovali skôr ako člny než lode pre svoju pomerne malú veľkosť, ale pri tejto ponorke to neplatí. Je to obor — ponorka s balistickými raketami veľká približne ako americká lietadlová loď z druhej svetovej vojny. Predstavitelia západných spravodajských služieb nechápu, prečo je taká veľká, ale ja vám môžem dôvod odhaliť už teraz. Obrovská nová ruská ponorka s kódovým označením „Typhoon“ predstavuje ďalšie prvenstvo. Je prvou ponorkou s balistickými raketami na svete, ktorá ich dokáže opätovne nabiť. Vo vojne môže na cieľ odpáliť všetkých 20 rakiet zo svojich síl a potom do nich nabiť ďalších 20 rakiet, ktoré nesie na palube. Ak to teda bude potrebné, ruská ponorka Typhoon môže uskutočniť dva jadrové útoky. Rovnako ako Alfy má aj desivý nový Typhoon titánový trup. Nie je taký rýchly ako štíhla Alfa, ale aj tak je veľmi rýchly a dokáže sa ponoriť mimoriadne hlboko.

A čo majú Spojené štáty ako odpoveď? Odpoveďou je nová americká raketová ponorka Trident. Nesie 24 rakiet oproti 40 raketám Typhoonu. Je pomalšia, s netitánovým trupom sa nemôže ponoriť ani zďaleka tak hlboko, navyše zaostáva za harmonogramom už tri roky a ďalej sa oneskoruje — z viacerých dôvodov, z ktorých niektoré sa nedávno spomínali v správach. Jeden hlavný dôvod rozpadajúceho sa amerického programu ponoriek Trident sa však v správach neobjavuje — rozsiahle užívanie narkotík medzi pracovníkmi lodeníc stavajúcich Tridency! Mnohí pracovníci sa na tom nezúčastňujú, ale mnohí áno; výsledkom je obrovská fluktuácia personálu. Ďalším výsledkom sú chybné zvary a omyly v kritických potrubiach. Keď chyby objavia, prácu treba urobiť znova, niekedy opakovane. A, priatelia, vôbec nič sa s tým nerobí.

Druhou stranou mince podmorskej vojny je protiponorkový boj, čiže ASW. V poslednom čase sme počuli odvážne príbehy o nedávnych amerických prelomoch v ASW. Sú založené na mimoriadne zložitých počítačových sieťach na počúvanie sonarov; ako som však už pred časom prvýkrát odhalil, všetky nové ruské ponorky pri bežnej prevádzke vytvárajú umelé zvuky. Preto sa nové Alfy považujú za také hlučné — hluk je zámerný. Keď príde vojna, zariadenia na tvorbu hluku nazývané „kavitátory“ sa zasunú. Americké sonarové siete budú márne načúvať známym zvukom. Namiesto nich budú Alfy a ďalšie ponorky plávať vysokou rýchlosťou smerom k Amerike, tiché ako šepot; a pritom ruské ponorky zaútočia tak, ako ponorky útočia vždy — nenápadne.

Skutočný stav amerického protiponorkového boja zhrnuli New York Times minulý mesiac, 5. októbra. Citovali vysokého amerického námorného dôstojníka: „Ak chcete nájsť ponorku, musíte vedieť, kde hľadať. Inak budete musieť použiť veľkú časť svojich protiponorkových prostriedkov len na nájdenie a zničenie jedinej ponorky, a to vo vojne nie je praktické. Radšej počkajte, kým zaútočí.“ Vysvetlil, že vtedy by sme mohli ponorku ľahšie odhaliť; dodal však, že ponorka s balistickými raketami by ich mohla odpáliť ešte pred chytením, citujem: „Takže na tom pravdepodobne nezáleží.“

Priatelja, v ponorkách by stále panovala rovnováha, keby malo Rusko pri ich hľadaní rovnaký problém ako my; ale nemá ho. Pred piatimi rokmi, v roku 1975, oznámil veliteľ ruského námorníctva prelom v protiponorkovom boji a nebol to bluf. Hovoril o psychoenergetickom zameriavaní vzdialenosti, čiže PRF. O ruskom PRF som prvýkrát informoval v AUDIO LISTE č. 42. Bolo kľúčom k ruskému zničeniu amerických Subcraftov začiatkom tohto roka a ruské pilotované kozmické satelity používajú PRF na nepretržité sledovanie všetkých ponoriek Spojených štátov. Keď príde vojna, polohy našich ponoriek oznámia ruským útočným ponorkám. Urobia to prostredníctvom celosvetového systému ponorkovej komunikácie, ktorý som odhalil v AUDIO LISTE č. 16. Ruské útočné ponorky vrátane nových Álf budú navedené k našim vlastným ponorkám s balistickými raketami. Naše staršie a pomalšie ponorky prekvapia a nebudú môcť uniknúť. Bez varovania ich zničia ruské jadrové torpéda.

Keď som v AUDIO LISTE č. 16 spomenul ruský celosvetový systém ponorkovej komunikácie, prebiehala kríza. Bola to podmorská raketová kríza roku 1976. Ruské námorníctvo vtedy umiestňovalo podmorské rakety v našich vlastných teritoriálnych vodách a používalo na to ponorky. Išlo o malé rakety krátkeho doletu s jadrovými hlavicami. Po umiestnení možno tieto rakety vypustiť z ich podmorských stanovišť na satelitný povel a boli uložené veľmi blízko svojich pobrežných cieľov. Výsledkom by bol nulový čas na varovanie pred útokom podmorskými raketami. Rakety umiestňoval v zálivoch a zátokách pozdĺž amerického pobrežia osobitný druh ponorky. Bola to miniponorka na umiestňovanie rakiet, ktorú som opísal v AUDIO LISTE č. 16. V tej nahrávke som uviedol, citujem: „Tieto osobitné ponorky naše podmorské sonarové detekčné siete zachytávajú len veľmi ťažko, pretože ich trup je upravený tak, aby sonarové signály pohlcoval namiesto ich odrážania.“

O štyri roky neskôr počúvame ozvenu tejto koncepcie v takzvanom neviditeľnom lietadle. Pri lietadlách má úprava namiesto sonaru pohlcovať radar, ale inak ide o rovnakú myšlienku. Rusko nenápadne umiestňovalo podmorské rakety pozdĺž našich brehov a naši vlastní vodcovia namiesto varovania verejnosti odpovedali rovnako tajne. Keď som tieto veci zverejnil pred viac než štyrmi rokmi, istí autori informačných bulletinov a ďalší ľudia sa rozzúrili. Z akéhokoľvek dôvodu robili všetko pre to, aby svojim čitateľom povedali, že správy o raketách nemajú počúvať. Pokúšali sa tvrdiť, že vodotesné rakety číhajúce pod vodou sú nemožné. Rovnako sa vysmievali samotnej myšlienke ponoriek pohlčujúcich sonar.

Dnes sme však o štyri roky bližšie k PRVEJ JADROVEJ VOJNE; a čím bližšie sa nad nami týči katastrofa, tým väčší tieň vrhá. Dobrým príkladom je už spomenutý článok v New York Times z minulého mesiaca. Písalo sa v ňom, citujem: „Sovietske ponorky bývajú potiahnuté materiálom, ktorý pohlcuje sonarové impulzy.“ A pokiaľ ide o podmorské rakety, vypočujte si niekoľko slov z nedávneho listu redaktorovi. Uverejnili ho 25. septembra 1980 vo Washington Star. Autorom je kapitán John E. Draim, bývalý vedúci programu námorného projektu „Hydra“. Píše, citujem: „Rakety ako MX môžeme ľahko urobiť vodotesnými a odpaľovať ich zo zvislej plávajúcej polohy. Projekt Hydra námorníctva Spojených štátov predviedol túto techniku vypúšťania so skúšobnými raketami veľkosti ICBM už začiatkom 60. rokov.“ A ďalší citát: „Raketu typu Hydra možno tiež nechať vyplávať z ponorenej ponorky na hladinu a odtiaľ ju vypustiť, čo je technika používaná pri sovietskych SLBM.“

Vo svetle týchto nedávno zverejnených slov sa to, o čom som prvýkrát informoval v lete 1976, stáva takmer bežnou záležitosťou. V spravodajských kruhoch bolo dobre známe, že veci, ktoré som vtedy uvádzal, sú uskutočniteľné; z čirej nevedomosti, ak už nie z iného dôvodu, však isté bulletiny a organizácie chceli, aby ľudia moje varovania ignorovali. Veľký počet mojich poslucháčov ich našťastie neignoroval. Podľa môjho návrhu vyvinuli silný tlak na Zbor náčelníkov štábov a istý čas sa podnikali kroky na zmiernenie krízy.

V liste redaktorovi, ktorý som práve citoval a ktorý napísal kapitán Draim, je zaujímavý odkaz na rakety veľkosti ICBM, pretože niekoľko mesiacov po mojich správach o ruských podmorských raketách som sa dozvedel o našich vlastných.

Americké podmorské rakety sa od ruských radikálne odlišujú. Prvýkrát som ich odhalil v AUDIO LISTE č. 20 z januára 1977. Na rozdiel od malých ruských rakiet sú americké podmorské rakety obrovské. Sú to gigantické vodotesné medzikontinentálne balistické rakety rozmiestnené na dne oceánu, ale s ruskými raketami majú jednu spoločnú vec. Americká tajná flotila podmorských rakiet bola rozmiestnená v utajení. Stalo sa to v supertajnej operácii známej ako „Operácia Desk Top“ a na jar 1978 sa Operácia Desk Top znovu aktivovala pri východnom pobreží Ameriky. Americká tajná vláda vám o týchto prísne utajovaných vojnových prípravách nepovedala nič; namiesto toho tvrdila, že vrta kvôli rope! Oblasť Baltimore Canyon na kontinentálnom šelfe propagovali, akoby to bola podmorská Aljaška plná ropy. Ešte pred začiatkom údajného ropného prieskumu som však svojim poslucháčom povedal, aby neočakávali ropnú bonanzu, pretože tam umiestňujú rakety, a nie hľadajú ropu. A naozaj, po umiestnení rakiet nám povedali, že to bol veľký neúspech — nenašla sa nijaká významná ropa.

To sú niektoré z vecí, ktoré sa odohrávajú pod svetovými morami; ak sa však namiesto nadol pozrieme nahor, tempo utajenej vojny nie je o nič menej zúrivé. Nedávno sme napríklad počuli o takzvanej technike neviditeľnosti na uniknutie radarom. Americká riadená strela je v skutočnosti zbraňou nenápadnosti určenou na preniknutie do Ruska pod radarom. Odkedy však Briti v druhej svetovej vojne vynasli radar, existuje záujem o protiopatrenia. Začalo sa to zhadzovaním kovových pásov z útočiacich bombardérov. Tie oslepili primitívny radar tej doby. Potom radary zdokonalili tak, aby cez kovové pásiky videli, a nasledovali elektronické protiopatrenia, čiže ECM. Zariadenia ECM vytvárajú vlastné radarové vlny tak, aby rušili radarové odrazy od lietadla. Pomocou ECM možno dosiahnuť, aby desaťstopová raketa vyzerala na radare ako malý vták, a to sa podarilo už dávno, do polovice 60. rokov. Teraz zrazu počujeme o povlakoch pohlcujúcich radar a zaoblených povrchoch. Zaoblené povrchy majú sklon rozptyľovať radarové vlny namiesto toho, aby ich odrážali späť k radarovej anténe. Lietadlo je preto ťažké odhaliť, kým sa nedostane veľmi blízko.

Priatelia, tieto techniky možno do istej miery použiť na lietadlá, ale priam ideálne sa hodia pre iný druh stroja vo vzduchu nad nami. Zaoblené povrchy rozptyľujú radar a dokonalým zaobleným povrchom je guľa. Ruské elektrogravitické zbraňové plošiny, kozmosféry, sú preto prirodzenými zbraňami nenápadnosti. Ruské rozmiestnenie kozmosfér som prvýkrát odhalil koncom roka 1977 v AUDIO LISTE č. 29. Prvých niekoľko použilo Rusko pri pokuse o zastrašovanie. Vytvárali obrovské dunivé vzdušné rachoty pozdĺž nášho východného pobrežia aj inde; keď však neskôr rozmiestnili viac kozmosfér, prešli na utajený spôsob prevádzky.

Kozmosféry na hliadke sa zvyčajne vznášajú vo výške približne 100 míľ. V tejto výške sú pre všetky bežné radary neviditeľné, ale pri niekoľkých príležitostiach Rusi chceli, aby sa kozmosféry objavili na amerických radaroch. Je to jeden zo spôsobov, ako vyslať odkaz v čase krízy; preto pri napätých podmienkach niekedy kozmosféry dostanú rozkaz zostúpiť do malej výšky. „Malá“ výška pre kozmosféru zvyčajne znamená 5 až 7 míľ nad zemou. Pri zostupe sa čoraz viac približujú k pozemným radarom. Keď sa blížia k zemi, postupne sa preto na radare zviditeľňujú. Ak kozmosféry dostanú

rozkaz rýchlo zostúpiť, účinok na radare je veľmi dramatický. V jednej minúte radar neukazuje nič; v nasledujúcej sa po celej obrazovke objavia body. Zdá sa, akoby sa radarové obrazy kozmosfér zhmotnili z ničoho. O hrozbách kozmosfér v malej výške som prvýkrát informoval už v AUDIO LISTOCH č. 30 a 32 a odvtedy sa zopakovali niekoľkokrát.

V AUDIO LISTE č. 46 som tiež oznámil, že Rusko má menšiu flotilu kozmosfér druhej generácie. Dokážu sa vznášať ako všetky kozmosféry, ale ich najväčšou výhodou je rýchlosť. Sú zbavené zbraní a fungujú ako vysokorýchlostné transportéry tesne nad atmosférou. V prípade potreby môžu zrýchliť až na orbitálnu rýchlosť; a keďže operujú vysoko nad Zemou, sú pre radar neviditeľné.

Najmenej dvakrát za uplynulý rok Rusi použili svoje vysokorýchlostné kozmosféry na únosy satelitov. Prvý prípad nastal takmer pred rokom, 11. decembra 1979. Išlo o americký satelit „Satcom 3“, ktorý vyrobila RCA. Päť dní bez problémov obiehal na orbite, ale zrazu jednoducho zmizol z radarových obrazoviek a prestal komunikovať. To bolo posledné, čo sme o Satcome 3 počuli. Ruská vysokorýchlostná kozmosféra k nemu priletela a vyrovnala s ním obežnú dráhu. Potom otvorila nákladný priestor a Satcom 3 vtiahla dovnútra. Keď sa dvere zatvorili, prerušili jeho signál; a keď ho pohltila pre radar neviditeľná kozmosféra, zdalo sa, že Satcom 3 zmizol. Dňa 9. mája 1980 sa to zopakovalo. Tentoraz išlo o japonský satelit nazývaný Agami 2. Rovnako ako Satcom 3 zdanlivo bez stopy zmizol. Rusko tým vysielalo Japonsku odkaz, aby sa príliš nezbližovalo s tajnými americkými vojnovými prípravami.

Pokiaľ ide o nenápadnosť vo vesmíre, Rusi sú starí majstri. Približne pred tromi mesiacmi, 1. septembra 1980, uverejnili v Cleveland Plain Dealer fascinujúci list. Napísal ho A. L. Jones, riaditeľ rádiovkej stanice Sohio na sledovanie satelitov v rokoch 1958 až 1964. Napísal, citujem: „Technológia zneviditeľnenia lietadla pred radarovou detekciou nie je nová ani nie je výlučným vlastníctvom armády Spojených štátov. Uprostred leta 1962 Sovietsky zväz verejne oznámil, že vypustí satelit Kozmos na obežnú dráhu Zeme, ktorý bude pre radarovú detekciu neviditeľný. Satelit úspešne vypustili a niesol rádiový vysielateľ, pomocou ktorého bolo možné potvrdiť, že je na orbite.“ Spomína, že NORAD požiadal stanicu Sohio o údaje rádiového sledovania, a pokračuje, citujem: „NORAD zvyčajne nepotrebuje údaje rádiového sledovania, pokiaľ sa radarové a optické metódy neukážu ako neúčinné. Zrejme to bol tento prípad. Približne po dvoch mesiacoch rádiový vysielateľ v satelite prestal fungovať a kozmické teleso sa stalo neviditeľným pre všetky metódy sledovania.“

Priatelia, Rusko už viac než tri roky ovláda vojenské využitie vesmíru. Teraz má mnoho satelitov vrátane pilotovaných, ktoré na Západe ani nesledujú. Z tohto aj ďalších dôvodov sa vojenské postavenie Ameriky stalo neudržateľným, a predsa sú tunajší bolševici stále odhodlaní viesť jadrovú vojnu proti Rusku! Veria, že prežijú, ako som vysvetlil v AUDIO LISTOCH č. 56 a 57, ale nezáleží im na tom, koľko z nás ostatných bude trpieť a zomrie. Tak či onak sú odhodlaní rozpútať americký jadrový prvý úder proti Rusku.

V AUDIO LISTE č. 55 z minulého júna som odhalil jeden zo základných kameňov bolševického plánovania jadrovej vojny. Je ním americká tajná mobilná raketa Minuteman TX, cestujúci Minuteman. Rakety TX sú už rozmiestnené pozdĺž existujúcich železničných tratí v našich severných štátoch. Medzitým pokračuje prepracované propagandistické krytie programu Minuteman TX. Zahŕňa spor o údajnú raketu MX, ako som uviedol v AUDIO LISTE č. 55. Teraz zahŕňa aj správy o možnom zrýchlení programu mobilných rakiet. Dňa 18. novembra New York Times napísali, že by to mohlo zahŕňať, citujem: „urobiť niektoré rakety Minuteman mobilnými“. Ako zvyčajne sú správy ďaleko za skutočnosťou.

Môžem oznámiť, že počiatočné rozmiestnenie rakiet Minuteman TX je teraz prakticky dokončené. Prebieha druhá fáza. V AUDIO LISTE č. 55 som opísal osobitný mobilný odpaľovací vagón, ktorý nesie každý Minuteman TX. Teraz sa ku každému vagónu TX postupne pripája druhý vagón. Navonok vyzerá presne ako vagón TX, ale raketa vo vnútri je úplne iná. Raketa v druhom vozni je protikozmosférová raketa, čiže ACM; je vyzbrojená kobaltovou ionizačnou bombou, ktorú som prvýkrát opísal v AUDIO LISTE č. 42.

V AUDIO LISTE č. 55 som opísal plánovanú odpaľovaciu postupnosť rakiet TX, teraz však bude prebiehať aj niečo navyše. Keď príde rozkaz na odpálenie rakiet TX, najprv sa spustí ACM. Bez čakania na spomalenie sa kryt železničného vagóna ACM odstrelí. Tým sa odhalí samotná raketa ACM uložená na odpaľovacom zariadení. ACM je oveľa menšia než Minuteman a jej odpaľovacie zariadenie je mierne naklonené nahor, takže vo chvíli odletenia krytu raketu ACM vypustia. Pri štarte zrýchli silou stonásobku gravitácie. Menej než jednu (1) sekundu po odpálení poletí rýchlosťou vyše 1 000 míľ za hodinu; a keďže štartuje takmer vodorovne, pre kozmosféru nad ňou bude nemožným cieľom na zamierenie. Necelých 10 sekúnd po štarte vybuchne v hornej atmosfére kobaltová ionizačná bomba. Tá má kozmosféru nakrátko vyradiť, ako som opísal v AUDIO LISTE č. 42. A keď budú kozmosféry zneškodnené, samotné rakety Minuteman TX vypustia proti Rusku — prinajmenšom taký je plán tunajších bolševikov.

Posádky kozmosfér však už dostali rozkazy, ktoré majú tento plán znefunkčniť. Po vypustení ACM sa ju ani nepokúsia zostreliť. Namiesto toho začnú svojimi zbraňami s lúčom nabitých častíc páliť na železničný vagón Minuteman TX. Budú mať približne 10 sekúnd na jeho zničenie pred výbuchom kobaltových ionizačných bômb, čo by malo byť viac než dosť času na odparenie každého TX aj jeho lokomotívy. V tom čase však už možno nebude možné zastaviť kamikadze jadrový prvý úder proti Rusku; a ak ho nebude možné zastaviť, následkom bude úplné zničenie Ameriky. Nenápadnosť a utajovanie sa skončia úplnou katastrofou.

Priatelia, tentoraz nemám čo dodať ako „zhrnutie na poslednú chvíľu“. Dúfam, že svoj ďalší AUDIO LIST č. 61 nahrám približne v polovici januára 1981. Dovtedy, ak Boh dá, toto bol Dr. Beter. Všetkým vám želám veselé Vianoce a šťastný, požehnaný nový rok.

Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.